



Тем, что эта книга дошла до Вас, мы обязаны в первую очередь библиотекарям, которые долгие годы бережно хранили её. Сотрудники Google оцифровали её в рамках проекта, цель которого – сделать книги со всего мира доступными через Интернет.

Эта книга находится в общественном достоянии. В общих чертах, юридически, книга передаётся в общественное достояние, когда истекает срок действия имущественных авторских прав на неё, а также если правообладатель сам передал её в общественное достояние или не заявил на неё авторских прав. Такие книги – это ключ к прошлому, к сокровищам нашей истории и культуры, и к знаниям, которые зачастую нигде больше не найдёшь.

В этой цифровой копии мы оставили без изменений все рукописные пометки, которые были в оригинальном издании. Пускай они будут напоминанием о всех тех руках, через которые прошла эта книга – автора, издателя, библиотекаря и предыдущих читателей – чтобы наконец попасть в Ваши.

Правила пользования

Мы гордимся нашим сотрудничеством с библиотеками, в рамках которого мы оцифровываем книги в общественном достоянии и делаем их доступными для всех. Эти книги принадлежат всему человечеству, а мы – лишь их хранители. Тем не менее, оцифровка книг и поддержка этого проекта стоят немало, и поэтому, чтобы и в дальнейшем предоставлять этот ресурс, мы предприняли некоторые меры, чтобы предотвратить коммерческое использование этих книг. Одна из них – это технические ограничения на автоматические запросы.

Мы также просим Вас:

- **Не использовать файлы в коммерческих целях.** Мы разработали программу Поиска по книгам Google для всех пользователей, поэтому, пожалуйста, используйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.
- **Не отправлять автоматические запросы.** Не отправляйте в систему Google автоматические запросы любого рода. Если Вам требуется доступ к большим объёмам текстов для исследований в области машинного перевода, оптического распознавания текста, или в других похожих целях, свяжитесь с нами. Для этих целей мы настоятельно рекомендуем использовать исключительно материалы в общественном достоянии.
- **Не удалять логотипы и другие атрибуты Google из файлов.** Изображения в каждом файле помечены логотипами Google для того, чтобы рассказать читателям о нашем проекте и помочь им найти дополнительные материалы. Не удаляйте их.
- **Соблюдать законы Вашей и других стран.** В конечном итоге, именно Вы несёте полную ответственность за Ваши действия – поэтому, пожалуйста, убедитесь, что Вы не нарушаете соответствующие законы Вашей или других стран. Имейте в виду, что даже если книга более не находится под защитой авторских прав в США, то это ещё совсем не значит, что её можно распространять в других странах. К сожалению, законодательство в сфере интеллектуальной собственности очень разнообразно, и не существует универсального способа определить, как разрешено использовать книгу в конкретной стране. Не рассчитывайте на то, что если книга появилась в поиске по книгам Google, то её можно использовать где и как угодно. Наказание за нарушение авторских прав может оказаться очень серьёзным.

О программе

Наша миссия – организовать информацию во всём мире и сделать её доступной и полезной для всех. Поиск по книгам Google помогает пользователям найти книги со всего света, а авторам и издателям – новых читателей. Чтобы произвести поиск по этой книге в полнотекстовом режиме, откройте страницу <http://books.google.com>.

00040081

P. lat.

1591

g



~~VII 1200~~

~~VII 473.247.~~

E

<36600929880014

S

<36600929880014

Bayer. Staatsbibliothek

33

P. lat. 1591. 3.

Picus franc.

P. XV. 1498.



The title page is framed by an elaborate border of woodcut illustrations. At the top, a winged cherub reclines amidst scrolls. On the left and right sides, cherubs are shown in various poses, some holding scrolls. At the bottom, two winged cherubs are depicted in a dynamic, dancing-like pose. The central text is enclosed in a rectangular frame with a decorative border.

FRAN

CISCI PICI MIRANDV=
LANI AC CONCOR=
*dia domini, epistola apo=
logetica pro S. Di=
omysio Arco=
pagita.*

BIBLIOTHECA
REGIA

IN MONACENSIS
IN FOLSTADII AN.

M. D. XXVI.

REVEREN

DO DOMINO EPISCOPO THE=
ATINO IO. FR. PICVS S.

VM EX BRITANNIA, ET
 Hispanijs nuper rediisses, & ad nos di-
 gressus de communibus studijs mecum
 loquereris, non probari abste eorum
 sententiam aperuisti: qui scripserunt
 Dionysij lucubratiões, quæ inscribuntur
 de Hierarchijs & de diuinis nominibus, non eius esse Di-
 onysij qui Arcopagites primum, deinde apostoli Pauli dis-
 cipulus fuerit: Quæ quidem in controuersia, cum me tantũ
 abesse cõprehenderes, ut ipsis ad stipularer, ut etiã in diuer-
 so albo repositum spectares, & plane percupidum reijci-
 endi, quæ Arcopagite libris fuerãt obiecta, me hortari ce-
 pisti, ut quid animo conceperam, lr̄is exprimerem. Quod
 quidem & recepi me facturum, & tam libẽter, ut nesciã
 tibi an mihi magis, hac in re gratũ factururus uidear. Quã-
 doquidẽ & par utriusq; desiderium, & causa non impar.
 Tecum .n. mihi plane conuenerat, minus æquo ferendum
 animo, uti uiro & in lr̄is & in nostra religione tam grãdi,
 ut secundum ap̄los grandiore habeamus neminem, sub-
 ueritatis pr̄textu calumnia irrogaretur: nec in rem quoq;
 theologicam factum uideri, ut quẽ tot sæculis, & apostoli
 discipulũ, & Christi martyrem, uenerati fuissẽmus: eun-

A ij demq;



demq; coluiffemus posteriorum principem theologorum:
 nūc friuolis quibusdam fuffpitionibus, tanq̄ partiremur
 & Dionysios conftituere mus duos, aut tres, uel potius li-
 broseos, falso circumlatos titulo caufaremur, ut qui Apol-
 linario, aut forte cuiquam nescio cui ex ueteribus accepti
 referri debeant. Accipe igitur quæ ut eundem Diony-
 siū existimem & Arcopagitem & scriptorem & mar-
 tyrem ut existimandū ab alijs putem, me cōpulere, primū
 illud satis cōstare quis non affirmauerit? à prima antiqui-
 tate tam celebrē fuisse Dionysij Arcopagitæ famam, ut in
 controuersiam nullo pacto uenerit, eius scriptis fidem ha-
 beri debere q̄ maximam? Constat illud certe, Thimotheū
 episcopum ad quem scribit, Pauli apli fuisse discipulū: ex
 quo & tempus & auctoritatem æditi operis utrinq; facile
 queas colligere: & huc adde Policarpi martyris, & Di-
 onysij Corinthij de Arcopagitæ ipso præconia clarissima.
 Deinde illud reuocari nequit in dubiū, sanctissimos pon-
 tifices Gregoriū, Martinum, Agathonem, de scriptis Arc-
 opagitæ Dionysij in concionibus suis, in concilijs, in episto-
 lis honorificam mentionē fecisse: in septima quoq; & octa-
 ua Synodo, à Grecis Latinisq; scriptoribus ex eiusdē uolu-
 minibus citata testimonia. Atq; ut à Caroli cognomento
 magni t̄pibus ne repetā, qui Dionysij arcopagitæ opa in la-
 tinum sermonem Io. Monachi labore uertēda curauit: cer-
 te si maximo monacho, si Io. Scythopolita, si Anastasio bi-
 bliothecario testibus usus fueris: & addideris clarissimorū
 uirorum & testimonia & interpretamenta longe lateq;
 in ipsius Arcopagitæ uolumina, & elaborata & celebra-

ta:

Dionysij
 Arcopagitæ

ta: Interpretamenta inquam Vgonis, magni Alberti, Tho-
mæ, aliorum aut nostræ ecclesiæ decreto cælitum, aut orbis
consensu in litteris præcellentium, Mox tantæ & tam cla-
ræ nubi duos uel tres ad summum opposueris, qui diuersa sen-
serūt, uiri in literis alioqui bene audiētes, uicimus. profecto
uicimus & numero & auctoritate, & gratia. Si uero eorū
rationes auctoritate ablegata putaueris examinādas, à no-
bis pariter stabit uictoria: Qu. inquam hac in causa ratio
præstare auctoritatē censeo, pendet .n. plurimum ex hi-
storia, quisnam cuiuspiam libri sit habendus author? sed si
rationes sub examen uenerint, aut ad titulum certe, aut ad
stilum, aut ad materiam ille ipse pertinebūt. Si ad titulum,
nulla iam extiterit controuersia, ipsa .n. prouocat ad anti-
quam historiam non duplicis famæ sed simplicis. Certum
aut & omni dubio Procul receptum est græcos codices &
latinos oēs de quibus ambigūt, ipso noīe Diony. Areopagitæ
signari: eosq; qui uel scholia uel prolegomena scripsere græ-
ce, in Hierarchias, in diuina nomina in theologiam mysti-
cam, Areopagitam Dionysium authorem ipsorum operū
plane testari. si uero stilum inspectaueris: non sane is cer-
tus fuerit iudex. potest .n. & in diuersis tēpibus studio &
diligentia scriptorum elocutio esse simillima, & in non di-
uersis, multas ob causas plane diuersa, eiusdē etiam homi-
nis pro uarietate materiæ quā tractes, uel animi affectuū,
uel corporis quibus ducaris abunde uaria. Si uero materia
uenerit in iudicium: quisnam que so? quis inquam Dionysio
paratior ad scribēda cœlestia? qui Pauli discipulus fuerit,
cui & tertium patuit cœlum? sed inde quo nam profectus

A iij sum?

Xvii

Titulus

Opera

Stilus

Materia

sum? refellende eorum qui contra sententia rationes erant,
rationes ego attuli, quibus Dionysius eorum qui in controversia
uenerunt librorum, author comprobatur. Verum non ab re
fortasse factum hoc a nobis existimaueris, quandoquidem
unus aduersariorum se se recipit ad stilum, cui tametsi non
derogauerim ut magnum in discernendis authoribus mo-
mentum habeat, nihilo tamen minus affirmauerim, tam incer-
tum esse momentum ipsum, ut ad Lydium lapidem si pro-
uocauerimus, discerniculum nobis plane non prebeatur.
Eidem facit Marcus Varro, qui quamquam magnus author
linguae latinae censetur, tamen Plauti comedias non potuit ex-
acte discernere et interstinguere prorsus a Plautianis, ad
Solam. S. stili similitudinem plerumque allucinatus: At si no-
ta quae praestilo Plautino peculiaris, suo ipsius insedisset aeo,
nil caliginis, nil tenebrarum stilus offudisset. In Hippocra-
tis quoque et in Galeni libris, ob tituli similitudinem, non par-
uum extitit olim in Graecia certamen, Quod neutquam ua-
luit dirimere Phrascos ulla censura, stilique proprietate, De
Aristotelis et discipulorum incertis libris quos elocutionis
ulla nota, ullius characteris, discernere nequuerit antiqui-
tas, multa non attinet dicere: cum in quarto nostri exami-
nis libro, hac ipsa de re late discruerimus. Enum uero quo-
niam ut ipse titulus ad historiam, ita stili, phrasisque uis, ad
grammaticum qui criticus dicebatur potest relegari: Cuius
partes et sum mouere libros familia et in eam admittere,
authoresque et in ordinem redigere et eximere numero: di-
cturus erit fortasse quispiam, materia ipsam caelestem et
super humanam, hac in re maximi loco praedudicij haberi de-
bere.

Aduersario
condit

Stiliis desipit
aliqui infir

Tibullus fallit

Obiectio

bere. Si hoc dicturus erit, bene est, bene profecto cōuenit.
Age igitur iam de materia ipsa cœlesti quæstionem habea-
mus. quis rogo? quis diuina probe tractauerit expers diui-
norum? quis inter homines haberi debet diuinorū sciens ma-
gis Paulo, cœlestia & diuina grandi stupendoq; miraculo
perspiciēti? quis Pauli secretorū particeps magis iure me-
ritoq; censendus erit Dionysio, ipsius Pauli discipulo docti-
ssimo atq; sanctissimo? qua nam ætate puia homini & per-
spccta cœlestia esse debuerunt magis q̄ ea qua Christus
deus et homo ab hominibus uisus, & inter eos cōuersatus,
eosdem edocuit, propria lingua proprijsq; sermonibus?
Iam si nullo titulo libri ipsi, de quorum ambigunt authore,
notarentur: inscribi iure & deberent & possent alicui, qui
Christum deum & hominem in carne uidiſset, aut qui cum
eis quibus esset uisus diu esset familiariterq; uersatus. nūc
titulo habemus insignes, nunc eius ipsius uiri nomē clatura
signati, Cuius mentio in sacris apostolicorū actuum libris,
sine cōtrouersia celebris est habita: & ambigemus ad huc
disquiremusq; prorsus inaniter, in quem nam authorem
sint referendi? eoq; sane maiore piaculo, quo ipsemet au-
thor, libros ipsos dicat cōdiscipulo Timotheo, ad quem &
Paulus scribit ap̄ls, quo ipsius Pauli, ut præceptoris, memi-
nit, quo inter tractandū diuina noīa, & Petrū se, & Iaco-
bum ap̄los nominatim uidisse testatur, etiā simul hymnos
ceciniſſe, cum simul conuenissent, ut idem ipse suis uerbis
loquitur ἐπὶ θεῶν τῶν ῥοαρχικῶν καὶ θεοῦ ὄχου σώμα
τ & quo Ioāni etiā apostolo, mittit epistolā, & diuinorū
probe sciens, æuiq; præsciens uenturi, prædicat illum ipsum
ex Patmi

Marrion

Pauli

Tituli Librorum

*Conuersatio Dio-
ni*

Eclipsis passio Christi

ex Patmi custodia liberandū, & in asiatica terram reuer-
surum, quo Tito cōdiscipulo & sapientie domum, & cra-
terem, & cibos, & poculum, mysticis uelaminibus impli-
citam, plane reuelat & explicat. Qua igitur iniuria & su-
pra modū audacia, ne aliquid acrius dixerim, Laurentius
ille deridere potuit epistolā ipsius authoris ad Policarpū?
de Solari præter naturam eclipsi, dum Christus cruci esset
affixus quasi fictam sub Dionysij noīe? an Policarpus eodē
non uixit tpe? an stilus dissonat? quem tamen exacti iudicis
noīe donari nō posse probauimus. An testes nō adsunt qui
eadē iuxta tēpestare, citati? An propria ipsius appollopha-
nis sophiste, quem maxime redargutum iri uiso miraculo
desiderat, Dionysius ipse uerba non ponit ad se facta ὡς
καλὲ Διονύσιε θεῶν αμοιβαι πραγμάτων. An eadem
non repetuntur ab alijs? Non adiiciuntur etiam quæ ipse
Dionysius respōderit, sub silentio tamē à se, ne in propria
forte uerterētur laudem, prætermissa, aliorum uero mo-
numētis hūc in modū expressa, ὡς τὸ θεῖον πάχος, ὡς τὸ
πάχος οὐ συμπάχος: & illud. ἄγνωστος πάχος θεοῦ.
δὲ ὅρ δ' ὡς ἐξυφωται, & σεσάλωνται: Quid nam-
que so existimemus dicturū fuisse Nicolaum eius nomini:
quintum pontificem si hæc nouisset? Dicturū inquam Ni-
colauum, succensentem Theodoro Gazæ eiusdem seculi ui-
ro pronuntianti, cœlestis hierarchie, non esse Dionysium
Arcepegitam authorem, & ipso de stilo tantum modo cō-
iecturam facienti? si egræ tulit Nicolaus Gazam (ut ipse p
epistolam cōqueritur) de Dionysij stilo decernētē, an pu-
tamus ullo unquāmodo fuisse laturū eum, qui totā elo-
cutionem

Ualla sup
handit

Gaza iudicium
d. d.

rem Dionysij cum omni dispositione & inuentione funditus omninoq; sustulisset? & tanquam fictitiū quoddam & inane cōmentum exhibilasset? Cōsentaneū inquit aliquis putauit eas tenebras Athenas usq; non puenisse. At nō Athenis sed in Aegipto Hierosolimis propinquiori quā sint Athenæ, depræhēsa est eclipsis, ut ipsa ex epistola, ut alijs ex authoribus manifestissimū. Inquit iterū scriptorē euāgelij cū tenebras sup uniuersam terrā factas ait, eius regionis terrā intellexisse assentiente & diuo Hieronymo, Nū propterea Aegiptū, num aliās quoq; uicinas regiones excludit? Si dixerō Solis eclipsi tenebras mirandulæ obortas, affirmabo ne obortas nō fuisse Mutinæ? nō fuisse Ferrariæ? nō Rhegij? nō Mantuæ? nō Bononiæ? propinquis & uicinis urbibus? urgebit iterū, cur aliquis seu Latinus seu Græcus author, eius rei nō meminit? An ipse non meminit Dionysius græcus, medijs & natus Athenis? an ipsum nō citat hac in re aduersariū Apollophanē, & tanti miraculi testē ducit in mediū? testē tam notū rethoricæ artis professiōe, ut eius auditor Polemon Laodiceus à Græcis authoribus prohibeatur, qui fuerit præceptor Aristidis. Neesse ne fuit ut omnes hæc scripserint, si uiderint? num satis eo tpe unū uel duos testes literarū monumentis proferre. Qui euangelio subscriberēt myriadibus testiū innumeris coruscanti? Iam epistolam ab iniuria uindicauimus, sed lis adhuc nō data ē, quando Dionysium aliū uel Apollinariū producūt in quē libri de Hierarchijs & de diuinis nominibus referātur. & Areopagitas iudices affirmāt fuisse nō philosophos. Quis nam igitur hic erit Dionysius? Corinthius ne ille cuius me-

B minit

Dionysius 95 minit Hierony . in Cathalogo uirorū illustriū? at præterq̄
qd' Arcopagite huius ille meminit? neutiq̄ ei libros hosce
Hieronymus adscribit, & tamen quos scripsit enumerat.
Præterea nō patiuntur hoc ipsum t̄p̄a, quando Arcopagi-
tes Dionysius sub Tiberio floruit, adeptus coronam mar-
tyrij sub Domitiano, hoc qui eius uitā græce scr. b̄it, uolu-
ere, quanquā alij græci malūt sub Traiano. Corinthius
uero Dionysius sub Antonino secundo uitam agit, ad cuius
t̄p̄a nec Iacobus apostolus, nec Petrus qui sub Nerone mar-
tyrij palmam est cōsecutus p̄uenere. in libro uero de diui-
nis nominibus Petri & Iacobi qui tum erāt inter mortales
mentio facta est. Multo quoq̄; minus p̄ ætatem licebit Di-
onysio Alexandreo hæc ipsa uolumina accepta referre, ut
qui Origenis adamantifuerit auditor, & diem obierit sub
Galeno principe. si uero Apollinaris hieropolitani iudiciū
suscipietur hac in causa, utiq̄; secundum nos lis data fuerit,
quādō quidē sub Anthonio secūdo & ipse floruit & scrip-
sit quæ citātur à Hieronymo, horū tamē librorū de quibus
est cōtrouersia, nec uerbū quidem, quā nō absurdus fu-
erit Apollinario laodiceo hæc ipsa tribuere, & ætas The-
odosij principis, sub quo excessit e uita aperte declarat, &
nomen hærescos, quo & culpātū fuisse legimus & dānatū.
A quo crimine tantū absuit Dionysius Arcopagites, ut Cō-
stantius philosophus sanxerit, libros eius satis ad omnem
hæresim abolendā facere, quorū ope scriptores sacros po-
tuisse & cito & facile, de hæreticis triumphum consequi,
quem & difficulter & longo post t̄p̄e sunt cōsecuti ipsorū
penuria codicum, quos defossos ab hæreticis multa secula
delituisse

Constantij phi-
losophi
didit

delituisse, Græcis monumentis est proditum, & ab Anastasio repetitum. Ut hinc desinat mirari nonnulli Hieronymum & alios eius ætatis theologos Dionysij librorum non meminisse, neque item mirari eos convenit superiori etiam ætate ab Eusebio et alijs, Hierothei sacrorum voluminum factam non esse mentionem, nondum .n. reperti, sed nec Athenagoræ Christiani philosophi, cuius opera, & alia quoque non pauca mille trecentis & eo amplius annis, Latinos homines latuerunt, sed Hymenci & aliorum opera que non vidit Eusebius, postea viderunt alij: & literarum monumentis id ipsum mandaverunt. Vidimus & nos, habemusque nonnulla que nec indicat Eusebius, nec Hieronymus se vidisse testatur: quanquam longe antiquissima. Minus quoque illis mirandum est Dionysium eundem fuisse iudicem atque philosophum, non .n. inter se pugnant isthæc munia, maxime non conveniunt, quando & in Græcorum monumentis legimus, & scientiam & sapientiam Dionysij, vel hinc probe manifestatam, quando ex numero esset Arcopagitarum iudicum, inter quos non esset adscriptus à doctis Athenensibus, qui doctrina ipsa non præstitisset, Addeque à philosophis pendet plurimum & sepe numero instituuntur leges, quibus urbes ipse gubernantur & iudicijs diriguntur. Scitumque illud & celebratum dictum, felices tunc fore urbes, cum aut principarentur philosophi, aut principes philosopharentur, Platoni Atheniensi acceptum refertur, à quo & illud plane prodijt, urbium & rerum publicarum principes legum debere esse custodes, Platonis autem philosophi doctrina imbutus plurimum Dionysius fuit, primis inuenta floribus, & academiæ ut Io. Monachi verbis utar, studijs eruditus: quod

*D. librorum apud
mitti dicitur*

Arcopagita

D: platonis

B ij ex eius

Grego: memi-
nit Dionysij

ex eius libris licet cōiectura deprehēdere, maximeq; inter
tractandū diuina nomina, in quibus explicandis cœlestis
meminit Hierarchiæ, ut iam desināt affirmare eundē utri-
usq; opis authorē non haberi Dionysiu. Illud ego in eis mi-
rari possum cur scripserint Gregoriū cū literas Dionysij
citāt, nō indicare fuisse eum Arcopagitem, hæc sunt uerba
Gregorij in cōtione siue omelia sup Lucam XXXIII. in
qua de ordinibus disserit angelorū. Fertur uero Dionysius
Arcopagita antiquus uidelicet & uenerabilis pater dicere
quod ex minoribus angelorū agminibus foras ad explēdū
ministeriū uel uisibiliter, uel inuisibiliter mittuntur. Hæc
Gregorius meo in in codice, & in omnibus qui eodē prælo
sunt afformati, quibus Arcopagitam Dionysiu, de cœlesti
Hierarchia disseruisse testatur, ipso quoq; Gregorio uetu-
stior Origenes, si nō fallit inscriptio apud Parrisios, & alibi
mādata impressiōni: Certe aut Origenes aut inter ueteres
authores quouis alius tā doctrina præstans quā facundia,
& Dionysij Arcopagitæ meminit, & cœlestis Hierarchiæ
uerba citat, inter exponendū primū caput euangelij Ioan-
nis in hūc modū, ait. n. magnus Dionysius Arcopagita (la-
tinā refero translationē) esse oim est sup essentia & diuini-
tas. Verba sunt ex quarto cœlestis Hierarchiæ capite, sed
nō recte cōuersa, ita. n. græcæ se habent τὸ ὕψιστον τῶν
ἁγίων ἐστὶν ἡ ὑπερ τὸ δῖον θεός: ex septimo uero capite
cœlestis eiusdem Hierarchiæ illa uerba diuinae laudis p̄ su-
premas illas mētes celebrata, ἅγιος ἅγιος ἅγιος κύριος
σὰς αὐτὰ & alia quoq; de quibus fatetur se accuratius scrip-
sisse cū de diuinis hymnis ageret: nōne imitatus Gregorius
Nazianzenus

Nazianzenus cognomēto theologus in domini nostri ut ipse appellat, γενέθλιος: nec imitatus modo sed etiā admiratus rettulit aliū se antiquiorem philosophatū fuisse, super ipsis, ut eius uerbis utar, Ἔστιν ἁγίας μῶσις καὶ διὰ τὰς ἐκὼν ψυλότατα. ut hinc nō minima prebeatursans cōiiciendi hymnos Dionysij lectos à Gregorio, nō solū libros cælestis hierarchiæ magna datur occasio, ut saltē possint discere qui cōtra senserunt cælestis Hierarchiæ uolumen non post Hieronymi tpa conscriptū esse, quādo à Gregorio Hieronymi præceptore & lectum appareat, & excellenti nota signatū. Quibus uero uidetur tantū cærimoniarum Christianis nō fuisse priscis illis tpiibus, quantum describit Dionysius, illud cōsiderandū aliunde scire nos non posse, quantum cærimoniarū illis fuerit, nisi ex aliquo qui cærimonias ipsas prisco illo tpe scriptas mandauerit posteritati. Quod à nullo præterquā à Dionysio ipso factū ad hanc diem rescuimus. Quod aut plures nunc habeamus, quā prisci habuerint, dū has illis quas recensuit Dionysius, cōferimus, cōponimusq; nosse utiq; nobis datur. Plures uero an pauciores eis quas enumerauit Dionysius habuerint prisci, nec utiq; dabitur: qd' uero nō minimis usi fuerint, & ex aplo Paulo, & ex eccl'ie nostræ decretis colligere nō nihil possumus, quādo memoriæ pditū ē, multa nostræ religiōis dogmata, successiōe ppagata, & utentiū firmata moribus fuisse, quæ postea nō scriptis, sed uoce ad nos manauerint. Hæc satis uideri potuissēt facere p Dionysio Arcopagita, aduersus eos qui & libros ipsius alienis adscribere nō sunt ueriti, & eius eplam de Solis præter naturā eclipsi, ueluti

Cærimoniarum
tpe Dionysij

fiatā deriserūt. Tot .n. & ratiōibus & testibus cū græcis
tū etiā Latinis existimamus, & eius nomē & libros, ab om
ni calūnia sic asertos, ut etiā in eos possit culpa referri qui
cōtra senserūt, iudicātes tota lege nō p̄specta, qd' apud iu
recōsultos piaculū habetur, & πρὸς ὀλίγα ἐπιβλέψαν
τες: qd' Aristoteles ipse nō tulit, sed alia nō desunt quibus
minus nobis ferendū uideatur, q̄ græcis in literis eruditi Di
onysio derogent, quādō quidē poterāt de limine (ut aiunt)
didicisse, & ipsis insuidæ collectaneis facile cōmoneri Dio
nysiu Arcopagitā authorē fuisse eorū librorū, q̄ de Hierar
chijs, de mystica theologia, de diuinis nominibus inscribū
tur: tantūq; abesse ut Dionysio alicui, non Arcopagitæ aut
Apollinari, adscribi huius ipsius authoris libri possint, ut
cū duodecim ibi citētur Dionysij primus cōstituatur Arco
pagites, & eius opa recēseantur literaria, & quæ de Solis
eclipsi narrata sūt eius in ep̄la, maxime celebrētur. Apol
linaris uero libri nō modo ibidē numerantur, sed & pater
citatur, eiusdē noīs, & apte narratur tēpus quo uixit à Di
onysij tpe longe remotū, hæreseos quoq; dogma & citatur
pariter & refutatur, cū in ipsis græcis collectaneis, tū in
Socrate historico græce scribēte, & occasione cur nephæ
riū dogma cēsuerit, plane multāq; diligētia referente, atq;
etiā in Theodorito egregio certe faciūdiſsimoq; theologo,
& græca historia celebri: in qua etiā dogma ipsius Apolli
naris & refertur, & reijcitur: & à sanctissimo Pontifice
Damaso dānatū, literarū monumētis explicatur. Dogma
certe tā à Dionysio diuersū, q̄ à tenebris lux, à mēdacio ue
ritas, quam & sincere docuit, & sanguine cōfirmauit ipse
Dionysius,

Buida

*Dionysius et Apollinarius
non possunt*

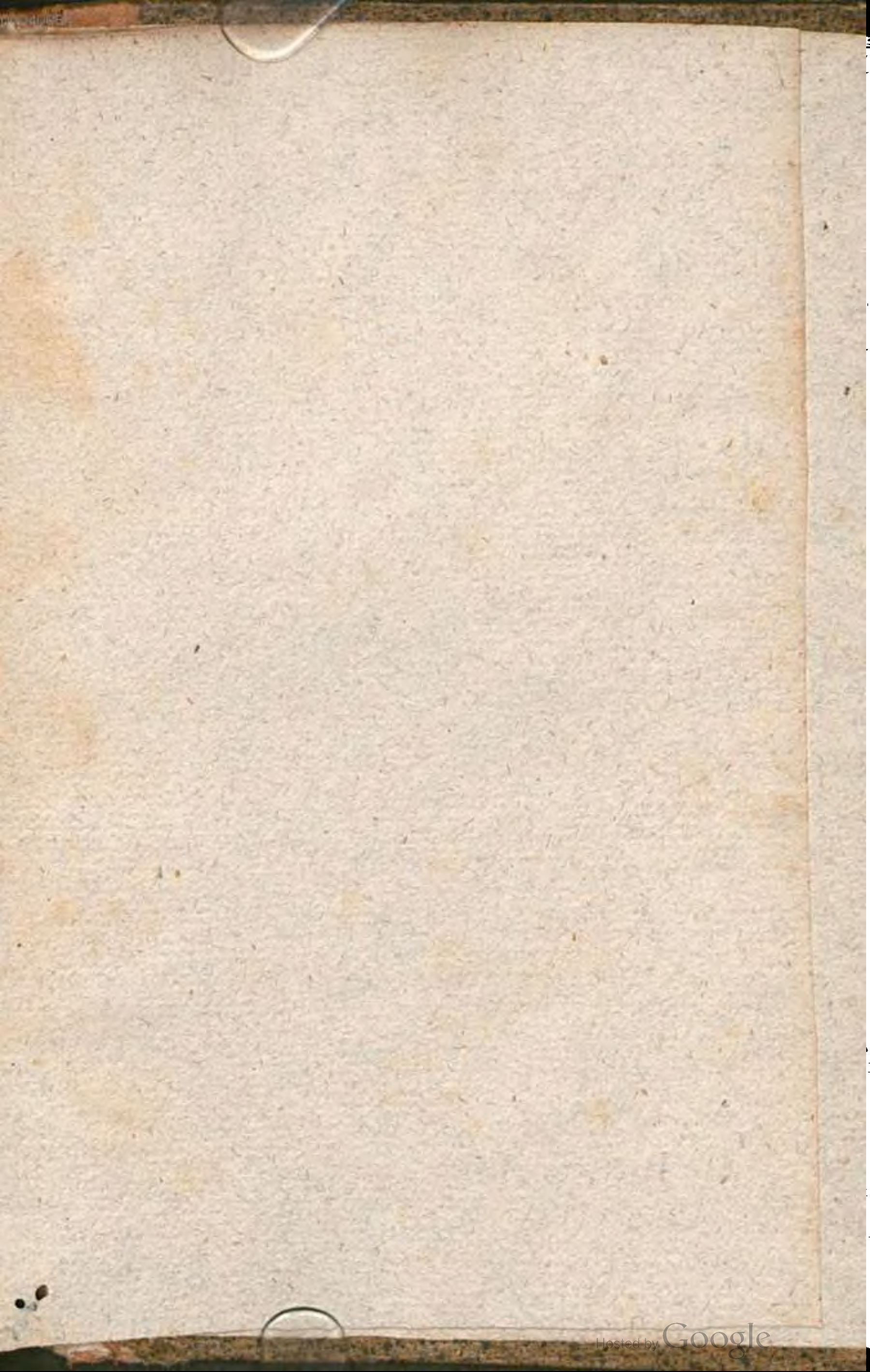
Dionysius, p̄ cuius doctrinae uestigia & ueteres p̄xerunt,
& prater ad modū paucos etiā ij qui nostris t̄pibus in lite=
ris p̄cipue floruerunt, inter quos Ioannes Picus patruus
meus, qd' ex eius opibus & ex nostra p̄ eius libro de uno et
ente defensione te puto facile rescuissē, Ad quē nostra hęc,
quo tibi gratū, alijs utile faceremus, scripta uolui. Neq; .n.
illis indiges p̄ te te doctus, & mecū pari affectus molestia,
tantū fuisse audaciae nostris hominibus, ut ne p̄stātissimo
quidē theologo eidemq; martyri p̄pcerint, cuius fœlicissi=
mam animā, si iūcta corpori terrarū orbē inuiseret, eos ip=
sos ad hūc ferē modū, quanq̄ omnino meliorē, allocuturam
fortassis existimamus. Siccine uos mortales experior gra=
tos laboribus & erūnis meis? Siccine doctrinae chartis man=
datae p̄pitios? Siccine bene p̄caros & sanguini meo, quē
fudit, & capiti qd' abstulit impius ensis? Nū uos pudet apd'
nostrae religionis hostes cū meis interfectoribus uideri cer=
tare p̄fida? Videri illis ipsis p̄stare impietate? Nā quae
olim impia gens, in mea est grassata necem, Mox egregie
pia & cadauer meū & nomē uenerata est, assiduasq; mihi
preces effudit. Trucidare uos iterū me & q̄ truculētius ten=
tauissis: quādo nō iam necē corpori, q̄ per ipsam fœlix est
futurū. Sed doctrinae, scđ rerū gestarū memoria, qua ho=
minū in animis uiuo prorsus immortalibus, eaq; ipsa mon=
stratur semita quae ducit ad cœlū, quantū in uobis est p̄ni=
ciem attulistis. Abstulistis doctrinā martyri, martyrem
doctrinae, & Arcopagi titulū quo celebris quondam inter
Athenienses eram, nūc apud nostrae fidei cultores, eo con=
tēpto celebrior, tam à doctrina q̄ à martyre depulistis,
Defodere

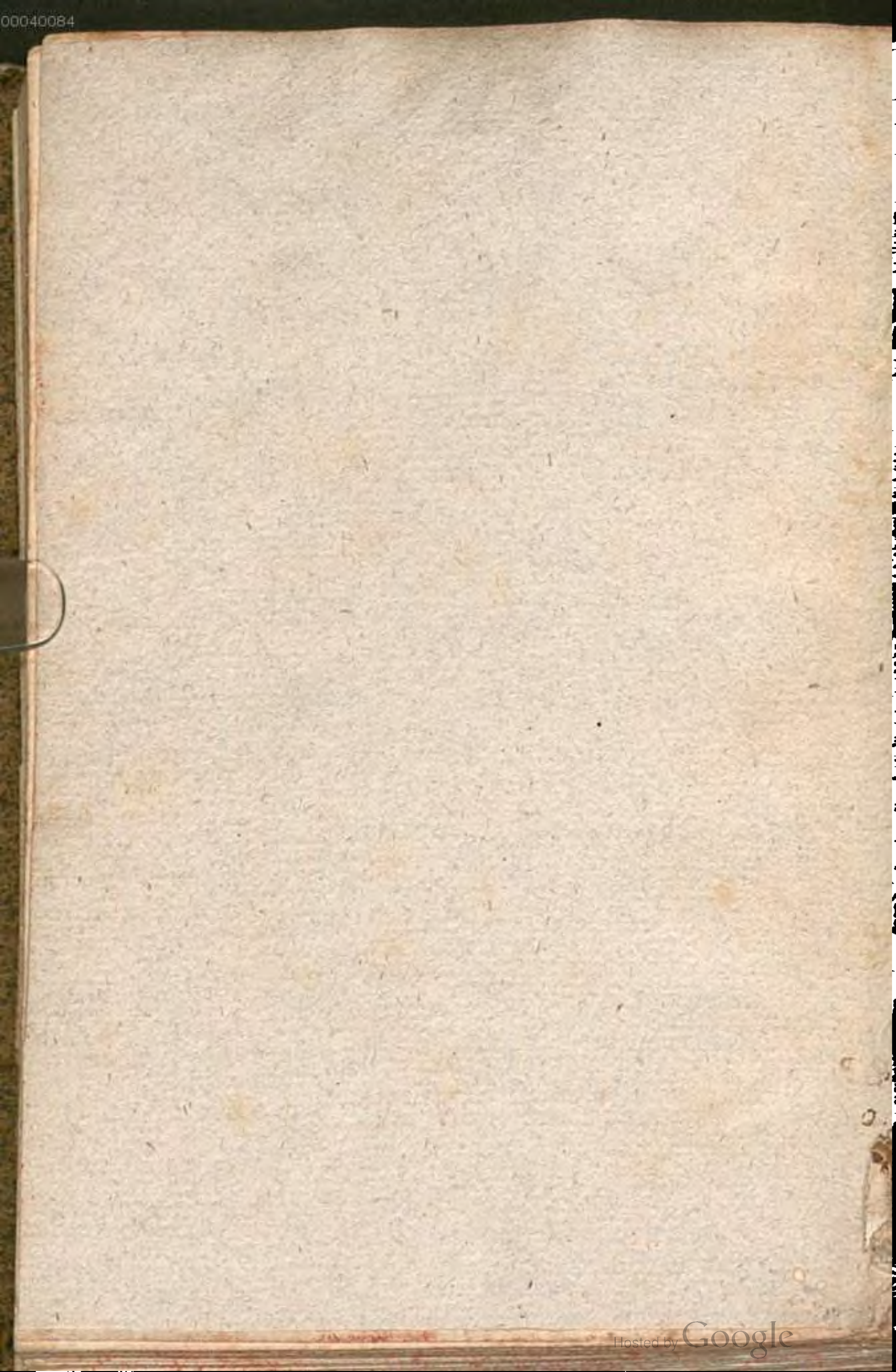
*D: vā ad
admirandos
sios*

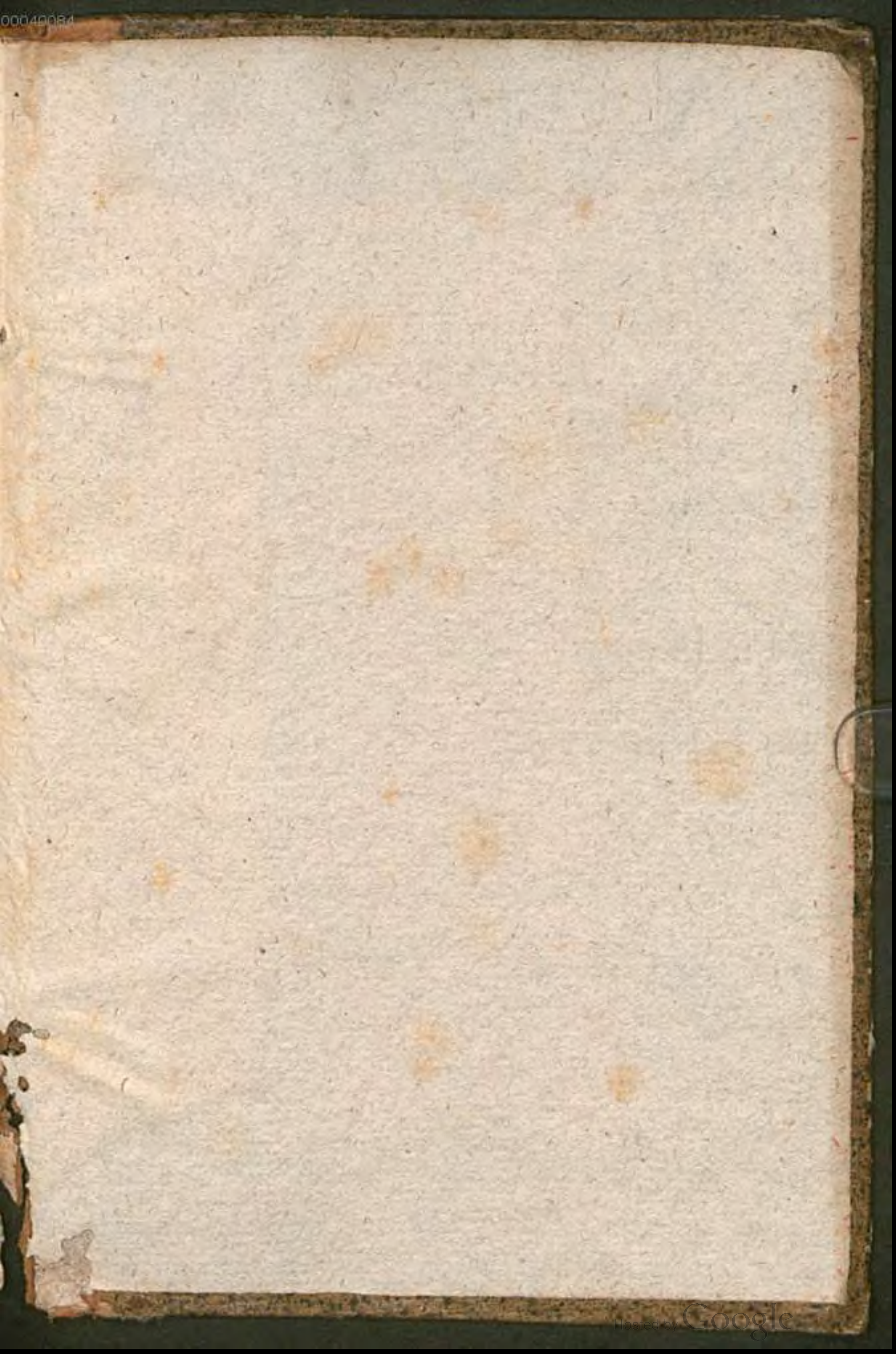
32
Defodere mea literaria monumēta ignari & inuidi hostes
Christiane fidei. Vos ab effosis monumētis, toto terrarū
orbe clarissimis, meū nomē abraditis eiusdem asectæ fidei:
per fœlicitatē quam & ego teneo & mortales expectant.
Oratos uelim eos omnibus qui me de omnibus egregie meri-
tum uexare nō desinūt, mihi nihil, sibi ipsis molesti, ut stu-
dia sua conuertant & ad Christiani nominis hostes oppug-
nandos & ad fidē ipsam quam scriptis probaui, quā sang-
uine confirmaui, longe lateq; ppagandam, nec nō parcant
mihi, sed p me a meiq; similibus uestigia, curēt bea-
tos eternum fieri. Vale Mirandula post
tuum discessum cum primū tātum ocij
nactus sum, ut tuo possem uoto
satis in parte facere.
Iterum Vale.

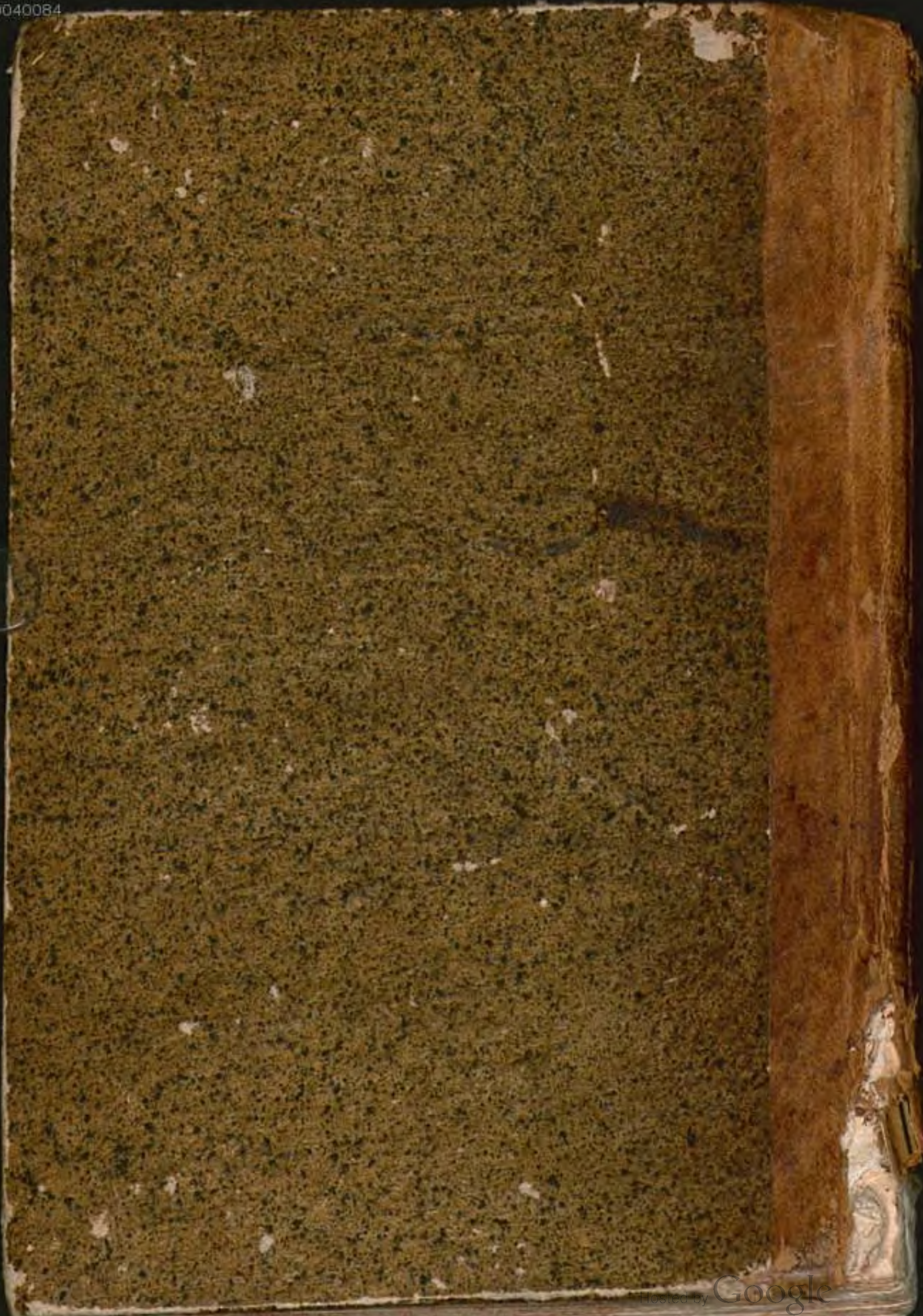
Reuisum per cōmiss. apost.

INGOLSTADII IN PRAELO
APIANO.

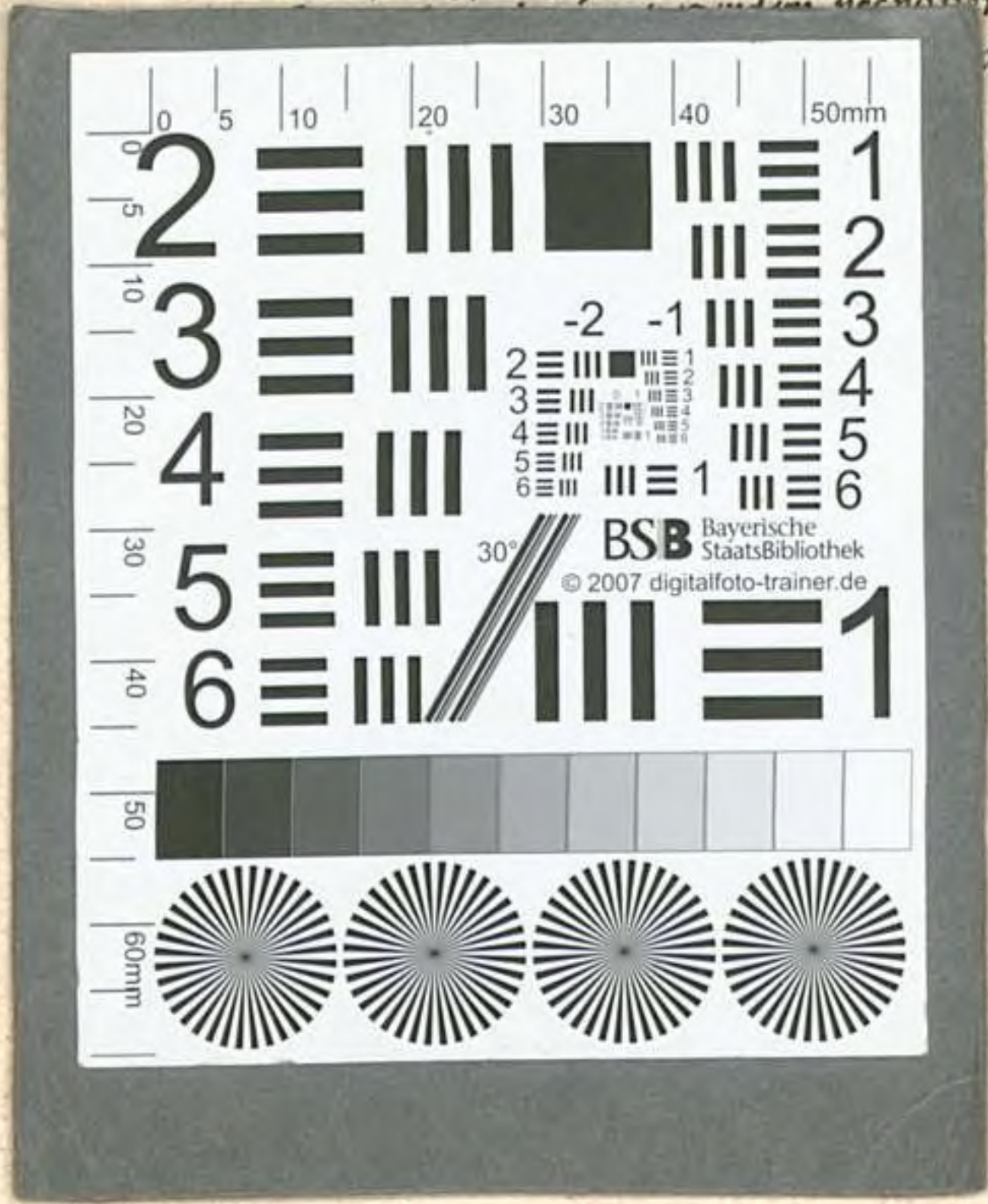








Defodere me aliter ariā monumēta ignari & inuidi hostes
 Christianæ fidei. Vos ab effossis monumētis, toto terrarū
 orbe clarissimis, meū nomē abraditis eiusdem asseclæ fidei:
 per foelicitatē quam & ego teneo & mortales expectant.
 Oratos uelim eos omneis qui me de omnibus egregie meri-
 tum uexare nō desinūt, mihi nihil, sibi ipsis molesti, ut stu-
 dia sua conuertant & ad Christiani nominis hostes oppug-
 nandos & ad fidē ipsam quam scriptis probaui, quā sang-



Desodere me aliteraria monumēta ignari & inuidi hostes
 Christianæ fidei. Vos ab effosis monumētis, toto terrariū
 orbe clarissimis, meū nomē abraditis eiusdem asseclæ fidei:
 per foelicitatē quam & ego teneo & mortales expectant.
 Oratos uelim eos omneis qui me de omnibus egregie meri-
 tum uexare nō desinūt, mihi nihil, sibi ipsis molesti, ut stu-
 dia sua conuertant & ad Christiani nominis hostes oppug-
 nandos & ad fidē ipsam quam scriptis probaui, quā sang-
 uine confirmaui longe lateq̃. vbagandam, nec nō parcant

